

РЕШЕНИЕ

№ 1613

гр. Варна, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. А. В. Цветков

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от мл.с. А. В. Цветков Въззивно гражданско дело № 20223100501978 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от А. П. Г., чрез процесуален представител адв. Е. С., срещу Решение № 1453/16.05.2022 г., постановено по гр.д. № 5373/2021 г. на ВРС, в частта, с която е прието за установено в отношенията между „Кооперация Камчия – 2017“, и А. П. Г., че жалбоподателят дължи на „Кооперация Камчия – 2017“ следните суми: **сумата от 400 лева**, представляваща дължимата сума за ремонт на бунгала, съгласно решение на Общото събрание на кооперацията от 15.04.2018 г. на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК, **ведно със сумата от 99.44 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 400 лева за периода от 26.04.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД, **сумата от 885 лева**, представляваща сбор от дължимите месечни такси за периода от декември 2018 г. до юни 2019 г. включително, определени съгласно решение на Общо събрание на кооперацията от 28.07.2018 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК, **ведно със сумата от 139.83 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 885 лева за периода от 11.12.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД; **сумата от 2848 лева**, представляваща сбор от дължимите месечни такси за периода от юли 2019 г. до октомври 2020 г. включително, **ведно със сумата от 197.63 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 2848 лева за периода от 11.07.2019 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15699/2020 г. по описа на Районен съд, град Варна по реда на чл. 410 ГПК, поправена по реда на чл. 247 ГПК.

Въззивникът излага твърдения, че в обжалваните части решението е неправилно, като постановено в противоречие на материалния закон и при съществено нарушения на процесуалните правила, и е необосновано, като противоречащо на събраните в хода на производството доказателства. Оспорва извода на първоинстанционния съд, че е пасивно

легитимиран като ответник по иска, тъй като е придобил качеството на член-кооператор в „Кооперация Камчия 2017“, считано от решението на УС на кооперацията от проведено на 13.04.2018 г. заседание, въпреки че на първото следващо Общо събрание същото не е утвърдено. Наред с горното, счита, че всички решения на ОС от 15.04.2018г., доколкото изобщо може да се приеме, че такова събрание е проведено, са опорочени, включително и решението за заплащане на „50 лв. на бунгало“, на което частично е основана исковата претенция.

На следващо място сочи, че първоинстанционният съд в нарушение на процесуалните правила е ценил писмени доказателства, които са били надлежно и своевременно оспорени, а именно: Протокол от проведено Общо събрание на „КООПЕРАЦИЯ КАМЧИЯ 2017" от 15.04.2018 г., „Протокол от проведено извънредно Общо събрание на Кооперация: „ КООПЕРАЦИЯ КАМЧИЯ 2017" от 28.07.2018 г. и „Протокол от проведено Общо събрание на КООПЕРАЦИЯ КАМЧИЯ 2017" от 14.06.2019г. Същите били неистински - неавтентични, с невярно съдържание и не са съставени на датите, посочени в тях. В същото време въззивникът представил протоколи от ОС на кооперацията от 28.07.2018 г. и 14.06.2019 г., които били вписани в ТРРЮЛНЦ, поради което имали достоверна дата, но не били кредитирани от съда, без да изложи мотиви защо.

Въпреки изложеното, съдебният състав приел, че е пропуснат преклузивния срок за оспорване на решенията, въпреки, че въззивникът релевирал възражение, че те не съществуват във вида, в който са приети по делото, като наред с това изложил доводи и за тяхната незаконосъобразност. При приложение на разпоредбата на чл. 58, ал. 3 от СК се достигало до извод, че преклузивния срок за оспорването им е изтекъл съответно на 29.10.2018 г. и на 15.09.2019 г. - т.е. повече от една година преди датата, на която ищцовата кооперация е предявила претенциите си с подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК - на 07.12.2020 г.

Достоверността на датата и съдържанието на представените с исковата молба протоколи от 28.07.2018 г. и от 14.06.2019 г. не била установена и при разпита на свидетелите на ищеца, а всички от тях били член-кооператори, поради което страната счита, че са пряко заинтересовани от изхода на настоящия спор, но съдът не е извършил преценка на показанията им в съответствие с нормата на чл. 172 от ГПК.

Въз основа на гореизложените съображения извлича извод, че ищецът не е установил при условията на пълно и главно доказване, че документите, на които основава претенцията си - протоколи от ОС на 28.07.2018 г. и от ОС на 14.06.2019 г., представени с исковата молба са истинни и са документи с достоверна дата и вярно съдържание. Оспорва още като неправилни и не почиващи на събраните в хода на производството доказателства и изводите на съда относно това, че решенията на ОС са приети с необходимото мнозинство, тъй като липсвал присъствен списък на членовете на кооперацията с положени подписи от всеки от тях за това събрание, а било в противоречие ЗК и Устава на кооперацията член-кооператорите да бъдат представлявани въз основа на устно упълномощаване.

Двата протокола от 14.06.2019 г. /съответно представения от ищеца с ИМ и депозирания от ищеца в ТР/ са съдържателно идентични в частта, с която е записано, че в 11 ч. са се явили лично или чрез представители 24 бр. собственици, които ОС е приело че са достатъчно за легитимност на събранието. На първо място ищецът изобщо не представил доказателства - книга на член-кооператорите или извлечение от същата, въз основа на което да бъде преценено дали действително присъстват повече от половината от членовете на кооперацията, респективно че не е необходимо събранието да се проведе при условията на спадащ кворум. Освен това видно от заключението на приетата по делото почеркова експертиза от общо 27 положени в присъствения списък подписа, само 12 подписа действително принадлежат на лицата, от името на които е записано, че са положени.

На следващо място сочи, че протоколът от 28.07.2018 г. не обективира решение на кооперацията за размер на дължими вноски, а единствено такова за начин на разпределянето им, като видно от този с достоверна дата липсва каквото и да било приложение, каквото повече от две години и половина по-късно вече е налично към протокола, представен с исковата молба /макар че дори и в този протокол не е посочено, че има приложение, съставляващо неразделна част от него/. В протокола с достоверна дата, депозиран в ТР

липсвал текст като част от решението по т. 1: „...и преразпределяне на месечните такси на член кооператорите във връзка с това, съгласно приложения списък“, какъвто имало в представения година и половина по-късно с исковата молба.

По гореизложените съображения въззивникът моли за отмяна на решението в обжалваните части и отхвърляне на исквете в цялост.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от „КООПЕРАЦИЯ КАМЧИЯ - 2017“, чрез адв. И. А., с който депозирана въззивна жалба се оспорва като неоснователна. Въззиваемата кооперация сочи, че въззивникът е станал член-кооператор, считано от 13.04.2018 г. по правилата на ЗК по заявено негово желание по молба от 30.03.2018 г., като членството му било утвърдено на 28.07.2018 г. от ОС на кооперацията, на което той е присъствал лично. Решението на УС от 13.04.2018 г. не е могло да бъде утвърдено законосъобразно само 2 дни след това, с оглед разпоредбата на чл. 16 ЗК, предвиждаща обявяване на предвидените за разглеждане и решаване въпроси 14 дни по-рано. Членственото правоотношение не е било спорно между страните до образуване на съдебното производство по делото, лично и по своя воля е заплатил членския си внос и частично други събирани вноски, лично и по своя воля е вземал участие през годините в провеждани ОС и разисквания в неформален ред в създадената платформа за целта във Фейсбук. Позовавайки се на съдебна практика, въззиваемият обосновава становище, че докато не бъде взето решение от ОС за неутвърждаване на избора на нов член от УС, членството се смята за съществуващо.

По отношение на оплакванията във въззивната жалба, касателно оспорване на решенията, въззиваемият сочи, че насрещната страна е била уведомявана своевременно за всички приети на ОС решения на използвания от него e-mail адрес, като в рамките на преклузивния двуседмичен срок от уведомяването той не е оспорил приетите на решения. Съгласно ЗЕДЕУУ всяко съдържание, представено в електронна форма, каквото е и имейлът, представлява електронен документ. По силата на чл. 3, ал. 2 от ЗЕДЕУУ след като страна е направила електронно изявление, съдържащо се в електронен документ, се приема, че писмената форма е спазена. В допълнение сочи, че в по-късен момент въззивникът е бил уведомен, запознат и предупреден за неизпълнените негови задължения към Кооперацията по процесните решения чрез телепоща, получена от него лично на 15.09.2020 г.

По изложените съображения въззиваемата страна отправя искане въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а решението потвърдено в обжалваните части, с присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски.

Депозирана е още частна жалба от А. П. Г., чрез адв. Е. С., срещу Определение № 7584/12.07.2022 г. по гр.д. № 5373/2021 г. по описа на ВРС, с което на основание чл. 248 от ГПК е изменено Решение № 1453/16.05.2022 г., постановено по гр.д. № 5373/2021 г. на ВРС в частта му относно разноските, като частният жалбоподател е осъден да заплати на „Кооперация Камчия 2017“ допълнително сумата от 988,59 лв., представляваща разноски в исковото производство. В нея е изложено становище, че при основателност на въззивната му жалба срещу решението, искането на ищеца за присъждане на разноски би било неоснователно, поради което задължението му за такива ще следва да бъде отменено.

В срока по чл. 276, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от „Кооперация Камчия 2017“, чрез адв. И. А., с който частната жалба се оспорва като неоснователна, по съображения, че с обжалваното определение е поправена грешката при изчисляване на общия размер на извършените от страната съдебно-деловодни разноски в производството.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Производството по делото е образувано пред Варненския районен съд по предявени от „Кооперация Камчия – 2017“ срещу А. П. Г. обективно кумулативно съединени искиви претенции с искане да се признае за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца следните суми: **сумата от 400 лева**, представляваща дължимата сума за ремонт на бунгала, съгласно решение на Общото събрание на кооперацията от 15.04.2018 г. на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК; **сумата от 106.44 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 400 лева за периода от 25.04.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл.

415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД; **сумата от 885 лева**, представляваща сбор от дължимите месечни такси за периода от декември 2018 г. до юни 2019 г. включително, определени съгласно решение на Общо събрание на кооперацията от 28.07.2018 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК; **сумата от 155,33 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 885 лева за периода от 10.12.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД; **сумата от 2848 лева**, представляваща сбор от дължимите месечни такси за периода от юли 2019 г. до октомври 2020 г. включително, определени съгласно решение на Общото събрание на кооперацията от 14.06.2019 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл.31, ал.3 ЗК; **сумата от 227,90 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 2848 лева за периода от 10.07.2019 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД, за които суми има издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15699/2020 г. по описа на Районен съд, град Варна по реда на чл. 410 ГПК, поправена по реда на чл. 247 ГПК.

Ищцовата кооперация излага твърдения в исковата си молба, че ответникът е член-кооператор, считано от 13.04.2018 г., като същият е собственик на 1 голямо бунгало и 7 малки от 07.03.2018 г. Сочи, че на 15.04.2018 г. било взето решение на Общото събрание на кооперацията за ремонт на бунгала с определена дължима сума от по 50 лева на бунгало. С оглед броя на притежаваните от Г. 8 бунгала, същият следвало да заплати за ремонта общо 400 лева до 25.04.2018 г. Съгласно решение на Общото събрание от 28.07.2018 г. дължимите месечни такси били определени в размер на 15 лева за малко бунгало и 30 лева за голямо бунгало. Съобразно притежаваните от Г. бунгала, дължимата месечна такса от последния възлиза на 135 лева, като изчислена за периода от месец декември 2018 г. до юни 2019 г. същата е на стойност 885 лева. По силата на решение на Общото събрание на кооперацията от 14.06.2019 г. месечната такса била изменена на 38 лева за голямо бунгало и 20 лева за малко бунгало, като изчислена по този начин месечната такса на ответника възлизала на 178 лева, или за периода от юли 2019 г. до октомври 2020 г. той дължал сумата от 2848 лева, с падеж всяко 10-то число на месеца. Въз основа на твърдения, че последният не е заплатил дължимите суми на уговорените дати обосновава правния си интерес от търсената съдебна защита, като претендира и заплащането на обезщетение за забава. Отправя искане за уважаване на исквете с присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника А. П. Г., с който исквите претенции се оспорват по основание и размер. Ответникът признава факта, че през 2018 г. е закупил бунгала в к.к. Камчия, землището на с. Близнаци и е подал заявление да бъде приет като член кооператор на вече учредената Кооперация „Камчия – 2017“. Оспорва съществуването на членственото правоотношение по доводи, че решението на УС за приемането му като член не е утвърдено от Общото събрание от 15.04.2018 г., поради което твърди, че същото е прекратено именно считано от датата на събранието. Следващото събрание на кооперация от 28.07.2018 г. не било редовно проведено, поради което и на това събрание не би могло да се утвърди решението на УС за приемането му като член кооператор. Заявява, че взетите решения са нищожни, тъй като дейностите на кооперацията /производство пренос, разпределение и търговия с електрическа енергия; услуги, свързани с водоснабдителните услуги; охрана на имуществото на физически/ЮЛ и недвижими имоти, посочени в ТРРЮЛНЦ и устава на кооперацията/ подлежат на специален режим и регулиране от страна на държавата, а последната няма издадена лицензия, респективно разрешение за осъществяване на същите. Оспорва още действителното провеждане на всяко едно от Общите събрания на Кооперацията, на чиито решения основава претенцията си ищеца, като оспорва и подписите и съдържанието на всички представени с исковата молба протоколи ведно с приложенията към тях. Твърди още, че същите са антидатирани. Отбелязва, че е налице разминаване в протокола от проведеното Общо събрание от 28.07.2018 г., представен по настоящото дело и този представен от същата дата пред Търговския регистър при подаване на декларацията относно годишните финансови отчети. Освен това посочва, че в протокола от 28.07.2018 г. в дневния ред липсва точка, в която да е разглеждан въпроса относно размера на таксите, както и решение, с което да е утвърден

техния размер. Към протокола липсвал и списък на присъствалите членове, участвали в събранието със саморъчен подпис на всеки от тях, а от съдържанието му не ставало ясно и кои от член кооператорите са присъствали лично и кои са били представлявано от пълномощник. Освен това липсвала и покана за свикване на общото събрание.

Сочи, че има разминаване в протокола от проведеното Общо събрание от 14.06.2019 г., представен по делото и този от същата дата, обявен в Търговския регистър при подаване на декларацията относно годишните финансови отчети, тъй като в последния била дописана т.1, касаеща избора на професионален домоуправител с текста относно преразпределяне на месечните такси на член кооператорите. Посоченото решение било взето в нарушение на чл.17, ал.2 от Устава, тъй като е взето по невключен в дневния ред въпрос, а събранието от 14.06.2019 г. било нередовно, тъй като липсвали доказателства за изпращането и получаването на покана за същото, съобразно изискванията на ЗК. Не било спазено и изискването, че един член-кооператор може да представлява до трима други член кооператори, както и изискването за нотариална заверка на пълномощните за представителството в ОС.

Оспорва събранието от 15.04.2018 г. да е действително проведено на посочената дата, като липсва покана за неговото свикване, подписите не са на лицата, които се твърди че са. Не били представени и пълномощни с нотариална заверка на подписите, съгласно чл. 19, ал.2 от Устава на кооперацията. Оспорва кооперацията да е собственик на имуществото, подлежащо на ремонт и в устава ѝ не е предвидена дейност по извършване на ремонти. Соци също, че и то е в нарушение на чл.17, ал.2 от Устава. Освен това не било спазено и изискването на чл.18, ал.5 ЗК – взетите решения да бъдат прочетени в края на заседанието. Твърди, че в устава на кооперацията не е предвидено заплащането на месечни вноски под каквато и да е форма. В условията на евентуалност, посочва, че ако месечните вноски се претендират като разходи за поддръжка и охрана, то същите не са реално извършени. Моли за отхвърляне на исковите претенции.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

За процесните суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15699/2020 г. по описа на Районен съд – град Варна, срещу която ответникът е възразил в срока по чл. 414 от ГПК, от което произтича правният интерес на ищцовата страна от провеждане на защитата по предъявените иски. Същите намират правното си основание в разпоредбата на чл. 422 от ГПК, вр. чл. 31, ал. 3 от ЗК, която възлага в тежест на ищеца да докаже съществуването на членствено правоотношение с ответникът, както и че по силата на валидно взети решения на общото събрание на кооперацията са възникнали в тежест на последния задължения за заплащане на допълнителни парични вноски.

Обстоятелството, че през процесния период А. Г. е бил член-кооператор в ищцовата кооперация се установява от протокол от 13.04.2018 г. от събрание на Управителния съвет на „Кооперация Камчия 2017“, както и от протокол от проведено на 28.07.2018 г. Общо събрание на „Кооперация Камчия 2017“, от които е видно, че той е приет в това качество, въз основа на подадено от него заявление от 30.03.2017 г. Самото членствено правоотношение е възникнало, след като ответникът е придобил по силата на НА №137, рег. № 1311 по дело № 109/2018 г. на нот. Петър П., с район на действие РС – Варна осем на брой самостоятелни обекта ПИ с идентификатор № 04426.100.201, находящ се в к.к. Камчия, община Аврен, област Варна, което по силата на чл. 9 от Устава на кооперацията е изискуема предпоставка за възникването му. Съобразно чл. 10 от устройствения акт нов член на кооперацията се приема по писмена молба с решение на управителния съвет. Членството възниква от решението на управителния съвет и се утвърждава от Общото събрание. При неутвърждаване на решението, същото се прекратява от решението на Общото събрание. Посочените уговорки в устава излязо съответстват на законовата регламентация в ЗК, както и натрупаната по прилагането му съдебна практика, в която се

приема, че докато не бъде взето изрично решение от ОС на кооперацията за неутвърждаване на избора на нов член от УС, членството се смята съществуващо и член-кооператорът разполага с правата по чл. 9 от ЗК, вкл. с право на иск по чл. 58 от Закона за кооперациите – така например Решение № 80 от 24.10.2013 г. по търг. д. № 35/2012 г. на Върховен касационен съд.

С оглед гореизложеното следва да се приеме, че членственото правоотношение на А. Г. с ответната кооперация е възникнало на 13.04.2018 г., когато на проведеното събрание на Управителния съвет на „Кооперация Камчия 2017“ е взето решение за приемане му като член-кооператор. Доколкото същото впоследствие с протокол от проведено на 28.07.2018 г. Общо събрание същото е утвърдено, следва да се приеме, че членствените му права и задължения са се стабилизирали окончателно и възраженията му относно тяхното съществуване са неоснователни.

Видно от приложения протокол от проведено Общо събрание на „Кооперация Камчия 2017“ от 15.04.2018 г., е че върховният орган на кооперацията е взел решение за извършване на належащ ремонт на бунгалото на охраната, поради което всеки член кооператор е следвало да преведе 50 лева на бунгало по сметка на кооперацията до 25.04.2018 г., както и решение, че срокът за плащане на месечните такси е до 10-то число на текущия месец. От протокол от проведено на 28.07.2018 г. Общо събрание на „Кооперация Камчия 2017“ се установява, че прието разпределението на разходите, таксите и гласуването в ОС да става на базата на процента на собственост на всеки член кооператор. Към протокола е приложен списък на присъствалите на събранието, който е списък на дължимите от всеки член кооператор месечни такси, от който е видно, че дължимата такса от А. Г. за седем от бунгалата е по 15 лева за всяко, а за осмото – в размер на 30 лева.

Видно от протокол от проведено на 14.06.2019 г. Общо събрание на „Кооперация Камчия 2017“ е, че събранието е приело решение за избор на професионален домоуправител „Занекс Мениджмънт“ ООД за срок от 1 година. Разпределението на месечните такси на член-кооператорите е изменено и конкретните вноски са посочени в приложен към него списък. Видно от последния е, че дължимата такса от А. Г. за седем от бунгалата е по 20 лева за всяко, а за осмото, притежавано – в размер на 38 лева.

Посочените протоколи от заседания на върховния орган на кооперацията обективират решения за цели и допълнителни вноски на член-кооператорите, като същите посочват целта, начина и срока за внасянето им. Поради това са задължителни в своята цялост както за актуалните към датата на решенията член-кооператори, така и за тези, придобили членствени права и задължения впоследствие, докато не бъдат отменени от съда по реда на чл. 58, ал. 3 от ЗК. Ответникът не само, че не твърди да е провел такава искова защита, но и изрично отрича това, поради което след изтичането най-късно на общия преклузивен срок по ал. 5, чл. 58 от ЗК, същите са се стабилизирали окончателно и задължението за тяхното изпълнение може да отпадне единствено след последващата им отмяна от компетентния орган на кооперацията.

Недопустими за разглеждане по същество се явяват възраженията на въззивника за нарушение на чл.17, ал.2 от Устава, за нередовно свикване и провеждане на заседанието поради липса на доказателства за изпращането и получаването на покана за същото, както и тези относно кворумът и представителството на член-кооператорите. Всички твърдения за съществуващи пороци, касаещи процесуалната и материалноправната незаконосъобразност на решенията, са преклудирани с изтичането на сроковете по чл. 58 от ЗК, поради което същите не могат да бъдат навеждани, включително и като възражения във висящ исков процес. Поради факта, че не подлежат на разглеждане по същество релевираните от въззивника възражения за материална и процесуална незаконосъобразност на решенията, като неотнормирани към предмета на спора не следва да бъдат обсъждани гласните доказателствени средства, установяващи надлежното свикване на събранията, практиката за тяхното провеждане, присъствието на член-кооператорите и разгласяването на взетите решения.

В продължение на изложеното следва да се посочи, че основания за нищожност на решения на общото събрание на кооперация не съвпадат с основанията за отмяна на тези решения, когато те противоречат на закона или на устава на кооперацията. Нищожността се релевира с иск по чл. 124 от ГПК, а незаконосъобразността - с иск по чл. 58 ЗК - така Решение № 92 от 27.07.2010 г. по т. д. № 733 / 2009 г. на Върховен касационен съд, Търговска колегия, I т. о. По аналогия с разрешенията, дадени в ТР № 1/06.12.2002г. по тълк.д. № 1/2002г. на ОСГК на ВКС нищожност на решение на Общото събрание на кооперация ще е налице при липсващо /невзето/ решение, което, обаче, е отразено като съществуващо в протокола на Общото събрание и решение, взето от ОС, но извън пределите на неговата и на другите органи на кооперацията, компетентност.

С оглед цитираната съдебна практика, твърденията, че решенията не са взети могат да бъдат релевиран единствено с иск, включително и с насрещен такъв, предявен във висящ съдебен процес. Доколкото в настоящия случай това не е сторено, то същите не подлежат на разглеждане по същество. Само за пълнота на обосновката следва да се посочи, че единственото възражение, което може да бъде квалифицирано като такова за липсващо взето решение /заявено като нищожно от въззивника/ е това за допълнително вписване в протокол от ОС, проведено на 14.06.2019 г. на текста към т.1 „и преразпределяне на месечните такси на член кооператорите във връзка с това, съгласно приложения списък“. Това възражение освен, че е недопустимо по изложените по-горе съображения, е и неотносимо към предмета на спора, тъй като възникването на задължението за заплащане на суми към професионалния домоуправител не е обвързано от текста, за който се твърди, че дописан. Задължението за заплащане на такси към дружеството е обусловено пряко от приемането на решението по т. 1, независимо от посочения последващ текст, като общият размер на дължимите такси за предоставянето на услугата е посочен в офертата от домоуправителя, която е обсъдена и приета с оспорваното решение. Задължението на член-кооператорите да заплащат съразмерно с притежаваният от тях дял от съсобствеността всички задължения на кооперацията, освен от нейния устав, се основава пряко и на приетото от Общото събрание на 28.07.2018 г. решение по т. 2, което е било предложено за гласуване лично от въззивника А. Г.. Поради това вземането на решение в посочения смисъл, препращащо към списък, изчисляващ точното задължение на член-кооператорите е ирелевантно за съществуването на задължението.

С оглед оспорването на автентичността на протоколите от проведени Общи събрания от 20.05.2019 г., 13.04.2018, 15.04.2018 г., 28.07.2018 г., 14.06.2019 г., при първоинстанционното разглеждане на делото е открито производство по реда на чл. 193 от ГПК. От приетото заключение по проведената съдебно-графологична експертиза се установява, че протокол от заседание на управителния съвет от 20.05.2019 г. и от 13.04.2018 г. са подписани от председателя на събранието и от протоколчика на заседанието, съответно Д.В.К. и М.Г.К.. Протоколът от проведеното заседание от 15.04.2018 г. е подписан от протоколчика М.Г.К. и председателя Д.В.К.. Протоколът от проведено общо събрание от 28.07.2018 г. е подписан от протоколчика и председателя съответно Д.И.К. и Д.В.К.. Протоколът от проведеното заседание от 14.06.2019 г. е подписан от протоколчика от М.Г.К. и председателя Д.В.К..

Именно подписването на протоколите от заседанията от председателя на кооперацията и протоколчикът са правнорелевантните факти, които имат значение за автентичността на документите. Обстоятелството дали всички записани в присъствените списъци член-кооператори са се подписали лично е правно ирелевантно, доколкото не влече неистинност на протоколите, обективиращи решенията на ОС, а единствено би имало значение за преценка дали същите са взети при изискуемия кворум. Както вече беше посочено, последното би обусловило процесуална незаконосъобразност на решението, порок, възможността за позовването на който, е преклудирана с изтичането на срока по чл. 58, ал. 5 от ЗК. Поради изложеното заключението на вещото лице в посочената част е неотносимо и не следва да бъде обсъждано, тъй като въпросът относно законосъобразността на решенията е преклудиран за разглеждане в настоящото производство.

С оглед всичко гореизложено, протоколите от Общо събрание на „Кооперация Камчия 2017“ от 15.04.2018 г., от 28.07.2018 г. и от 14.06.2019 г. са автентични документи, които обективират валидно изразена воля на върховния орган на кооперацията. Вземите с тях решения са окончателно стабилизиране след изтичане на общия преклузивен срок по чл. 58, ал. 5 от ЗК, което налага единствения възможен извод, че са задължителни в своята цялост всички членове на кооперацията. Същите представляват правопораждащия факт за възникване на задължението на въззивника за заплащане на претендираните допълнителни вноски. С решението на Общото събрание на 15.04.2018 г. се установява, че дължимата сума за извършване на ремонт на бунгалото на охраната е в размер на по 50 лева на притежавано бунгало, или общо 400 лева за осемте бунгала, собственост на А. Г.. Съобразно заключението по изготвената при първоинстанционното разглеждане на делото ССЧЕ, което настоящият съдебен състав кредитира в тази част като обективно и компетентно дадено се установява, че дължимите от въззивника месечни вноски за периода от декември 2018 г. до юни 2019 г. възлизат на 885 лева, а за периода от юли 2019 г. до октомври 2020 г. са в размер на 2848 лева. Последният не доказва, а и не твърди настъпването на правопогасяващи за задълженията му факти, поради което исковете за установяване съществуването вземанията на въззиваемата кооперация, ведно с начислената законна лихва върху главниците, са основателни и като такива следва да бъдат уважени.

С оглед съвпадението в решаващите изводи на двете съдебни инстанции относно неоснователността на иска, макар и по различни съображения, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като валидно, допустимо и правилно на основание чл. 272 от ГПК.

По отношение на частната жалба:

Със същата се претендира отмяна на Определение № 7584/12.07.2022 г. по гр.д. № 5373/2021 г. по описа на ВРС, с което на основание чл. 248 от ГПК е изменено Решение № 1453/16.05.2022 г., постановено по гр.д. № 5373/2021 г. на ВРС в частта му относно разноските, единствено доколкото при основателност на въззивната жалба би отпаднало задължението за заплащане на разноски на жалбоподателя. Тъй като въззивната жалба е неоснователна в своята цялост не е налице посоченото основание за отмяна и на определението по чл. 248 от ГПК. Доколкото обаче въззивният съд не е ограничен от посочените в частната жалба възражения, при служебна проверка на правилността на обжалвания първоинстанционен съдебен акт, съставът на ВОС съобрази, че извършването от страна ищцовата кооперация на разноски в размер на общо 1761.86 лева е доказано по основание и размер. На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК с оглед уважената част от исковете в полза на страната подлежат на присъждане съдебно-деловодни разноски в размер на 1741.75 лева. Предвид изложеното, обжалваното определение по чл. 248 от ГПК, с което към първоначално определените с решението 753.16 лева е присъдена допълнително сумата от 988.59 лева е правилно и следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК подлежат на репарирание в цялост сторените от въззиваемата кооперация съдебно-деловодни разноски в настоящото производство, които са в размер на 700 лева, представляващи заплатено адвокатско възнграждение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1453/16.05.2022 г., постановено по гр.д. № 5373/2021 г. на ВРС, в частта, с която е прието за установено в отношенията между „Кооперация Камчия – 2017“, ЕИК 204912624, със седалище и адрес на управление с. Близнаци, к.к. Камчия, община Аврен и А. П. Г., ЕГН *****, адрес: град Варна, ул. „Света Ирина“ № 10, ет.2,

ап.10, че А. П. Г. дължи на „Кооперация Камчия – 2017“ следните суми: **сумата от 400 лева**, представляваща дължима сума за ремонт на бунгала, съгласно решение на Общото събрание на кооперацията от 15.04.2018 г. на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК, **ведно със сумата от 99.44 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 400 лева за периода от 26.04.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД, **сумата от 885 лева**, представляваща сбор от дължимите месечни такси за периода от декември 2018 г. до юни 2019 г. включително, определени съгласно решение на Общо събрание на кооперацията от 28.07.2018 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 31, ал.3 ЗК, **ведно със сумата от 139.83 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 885 лева за периода от 11.12.2018 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД; **сумата от 2848 лева**, представляваща сбор от дължимите месечни такси за периода от юли 2019 г. до октомври 2020 г. включително, **ведно със сумата от 197.63 лева**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху сумата от 2848 лева за периода от 11.07.2019 г. до 07.12.2020 г., на основание чл. 422 ГПК във връзка с чл. 415 ГПК във връзка с чл. 86 ЗЗД, за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15699/2020 г. по описа на Районен съд, град Варна по реда на чл. 410 ГПК, поправена по реда на чл. 247 ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 7584/12.07.2022 г. по гр.д. № 5373/2021 г. по описа на ВРС.

ОСЪЖДА А. П. Г., ЕГН *****, адрес: град Варна, ул. „Света Ирина“ № 10, ет.2, ап.10 да **заплати** на Кооперация Камчия – 2017“, ЕИК 204912624, със седалище и адрес на управление с. Близнаци, к.к. Камчия, община Аврен **сумата от 700 /седемстотин/ лева**, представляваща сторените съдебно-деловодни разноски във въззивното производство по делото, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____